డబ్బిచ్చి అమ్మేస్తున్నాం

(ఆంధ్రప్రభ 7-7-99)

మూగజీవిని డబ్బిచ్చి కొంటున్నాం, మనిషిని డబ్బిచ్చి అమ్మేస్తున్నాం.

అమ్మా!'మంచంమీద ముడుచుకుని దగ్గుతున్న వైశాలి కళ్ళు మెరిసాయి. హఠాత్తుగా కొన్ని టన్నుల బలం తన శరీరంలో కొచ్చినట్టయి చటుక్కున లేచి కూర్చుందామె.

'ఎంతకాలమైంది సాహితిని చూసి!'

క్షణంలో ఆమె లెక్కలు కట్టుకుంది రెండేళ్ల తొమ్మిది నెలల పది రోజులైంది.పదకొండోరోజు లెక్కబెట్టక ముందే సహితి తనింటికొచ్చింది.

"అమ్మా! ఒంట్లో బాగాలేదా?" తల్లిదగ్గరకొచ్చింది సాహితి.

వెనకనే నిల్చుండిపోయాడు సాహితి భర్త సాకేత్.అతనికి గిల్టీగా ఉంది. ఇన్ని సంవత్సరాలు ఎన్నిసార్లడిగినా పుట్టింటికి పంపని భార్యను ఈరోజుతీసుకొచ్చాడు. అత్తగారు చేసిన పొరపాటుకు ఈవిధంగా తను ఆమెను శిక్షిస్తున్నాననుకున్నాడు.కానీ ఈరోజు ఆమె అవసరం..... కేవలం ఆమె అవసరం మాత్రమే తనకొస్తుందనుకోలేదు. అన్నిరోజులూ తనవే అనుకున్నడు.

"ఏమిటలా వున్నావమ్మా?"

"ఏమీలేదు. అదే.....అదగ్గే..... నీకు రాసానుకదా!"

"ఆ, రాసావు. తీరిక దొరకలేదు రావడానికి!"

నవ్వుకుంది వైశాలి. 'తీరిక దొరకలేదా? తను ఆ జాబు రాసి రోజులు కాదు, నెలలు కాదు సంవత్సరం అయింది! ఏమి చేయగలదు?కూతురెని కని పొరపాటు చేసి పాతిక సంవత్సరాలపైనే అయింది. ఆ పొరపాటును ఈరోజు ఎలా దిద్దుకోగలదు?ఇంతకీ తను చేసిన లోపం ఏమిటి? ఆషాఢమాసానికి అల్లుడిని పిలవకుండా కూతురుని మాత్రం రమ్మంది. తనకు తెలిసినంత వరకూ ఆషాఢమాసానికి అల్లుడిని పిలవరు. పండక్కి కూతురికి చీర పెట్టి, అల్లుడికి అంత ఖరీదు చేయని ఒట్టలు పెట్టిందట!అదీ తన తప్పు!ఆ తర్వాత ఆ చిన్న తప్పుకు తను క్షమాపణ అడిగినా క్షమించే సంస్కారం అతనికి లేకపోయింది.

కట్నం చాలదని బేరమాడి అడిగి తీసుకున్న అల్లుడు, అత్తగారు ఇవ్వని ప్రాముఖ్యతను అడిగి చనువుగా తీసుకోలేకపోయాడు. నొచ్చుకున్నడు. ఇరవై సంవత్సరాలు 'నాది'అని పెంచుకున్న కూతురిని తనకు దూరంచేశాడు. కూతురు మాత్రం తక్కువదా?భర్తకోసంతల్లిని వదులుకుంది ఇన్నాళ్లూ......

'ఈరోజుకి.... పశ్చాత్తాపమే కలిగిందో, భార్య కన్నీళ్లకి కరిగిపోయాడో!పోనీలే, ఏదో విధంగా తీసుకొచ్చారు. కళ్లారా చూసుకుంది.... అంతే చాలు!'

"అమ్మా నాకు గర్భం. డాక్టర్లుతొమ్మిది నెలలు విశ్రాంతి కావలన్నారు. నీదగ్గరుందామని వచ్చాను!"

వైశాలి కళ్లల్లో దీపం ఆరిపోయింది. 'అంటే.... తన కూతురు తన కోసం రాలేదన్నమాట!' ఎంత నిర్దయులు 'ఈబిడ్డలు! కనీసం కొద్దిగంటలైనా తనని ఆ భ్రాంతిలో ఉండనీయకుండా, తను వచ్చిన చేదు కారణాన్ని తనముందు అప్పుడేబద్దలుకొట్టాలా?'

"అమ్మా! నీతో చెప్పలేదు బాధపడతావని. ఇది ఐదో గర్భం.... నలుగూ ఎన్ని మందులు వాడినా నిలవలేదు. అందుకని పూర్తి రెస్టుకావాలన్నారు డాక్టరు. అక్కడ అత్తగారికి బాగలేదు. నాకెవరు చేసి పెడతారు? అందుకే ఈయన 'మీపుట్టింట్లో తొమ్మిది నెలలు ఉండి,రా!' అని తీసుకొచ్చారు."

తన కూతురు ఎంత కఠోరమైన నిజాన్ని చెప్తోంది! 'మా అవసరానికి నన్ను నీ దగ్గరికి మీ అల్లుడు తీసుకొచ్చాడు' అని ఎంత నిర్లజ్జగా చెప్తోంది

'అమ్మా! నిన్ను చూడాలనిపించి ఈయనతో పోట్లాడి వచ్చా" అని అబద్ధమాడి తన మనసును చల్లపరచవచ్చు కదా!

"అమ్మా! నా ఖర్మ కాకపోతే, ఇన్ని గర్భాలు ఎందుకు పోతాయి? ఈసారన్నా పూర్తి విశ్రాంతి తీసుకోకపోతే ఈ బిడ్డ కూడా దక్కదని డాక్టర్లుచెప్పారు."

"ఆహా"

"మా అత్తగారు ఖచ్చితంగా చెప్పేసారు. తొమ్మిది నెలలు నన్ను కూర్చోబెట్టి చూడడం తన వల్ల కాదని! అమ్మా! నన్ను ఈ ఆరు నెలలూ చూడలేవా?"

ఉలిక్కిపడింది వైశాలి. తన బిడ్డతనను యాచిస్తోందా? తన కడుపులో బిడ్డను పెంచుకోవడానికి దయాభిక్ష అడుగుతోంది తన బిడ్డ!ఎంత చిత్రం! ఇద్దరు మగబిడ్డల తర్వాత వద్దనుకుంటే భూమ్మీద పడ్డ ఈ ఆడపిల్లను చూసి ఆనాడేమనుకుంది తను?

'మగపిల్లలు రెక్కలు వచ్చి ఎవరి దారిన వాళ్లు ఎగిరిపోతే, తనూ, భర్త ఈ ఆడపిల్లకు న్యాయం చేయగలరా' అని అనుకుని కంపించిపోయింది.

అలాంటి తను.... అదే బిడ్డకు ఆరు నెలలు ఆశ్రయం ఇవ్వడానికి ఎందుకు ఆలోచిస్తోంది? తన చేతిలో ఉన్న పనిని చేయడానికి ఎందుకు వెనుకాడుతోంది?.... వయసు మీదపడి శరీరంలో శక్తి లేకా? తన కడుపున పుట్టిన ఈబిడ్డ నిరాదరణకు తట్టుకోలేని ఈ మనసు ఎదురుతిరుగుతోందా? ఎందుకని?

"నీకు శ్రమ ఇస్తున్నాను కదూ!"

ఎంత పరాయి భావం! ఆభావం ఎక్కడనుండి పుట్టింది? మెడలో పడిన పసుపు తాడులోంచా? తల్లి తనని నిశ్శబ్దంగా కాదంటున్న సత్యం తాలుకు నిస్సహాయతలోనుంచా? తల్లిని తనిన్నాళ్లూ నిర్లక్ష్యం చేసాననే గిల్టీ ఫీలింగ్ నుంచా?

" చిన్నీ!" వైశాలిపెదాలు ఉచ్ఛరించాయి.

సాహితి భయం మంచుతెరలా కరిగిపోయింది .సాహితి పెదాల మీద గుండె తేలికపడిన సూచనగా ఓ హాసరేఖ.

"వస్తానత్తయ్యా!"

"అలాగే .... అలాగే ,నాయనా!"

అల్లుడు వెళ్లిపోయాక కాని ఈ లోకంలో పడలేదువైశాలి. 'అయ్యో! అల్లుడు వెళ్తున్నప్పుడు ఉండమనలేదే?'.....

"అమ్మా నాకు బెడ్‌పాన్.......!" డెబ్బైయ్యేళ్ల ముసలి తల్లిని అర్థరాత్రి లేపాల్సిన దుస్థితికి సిగ్గుపడుతూ పిలిచింది సాహితి.

కరిగిపోయిన కలలకు విరిగిపోయిన శిథిలాల్లాంటి కనురెప్పలమీద ఇప్పుడిప్పుడే వాలిన నిద్రా దేవత తుళ్లిపడింది.

"అమ్మా! నాకు....

"ఆ... ఆ... తెస్తున్నా!" కాళ్లమీద దుప్పటి తొలగించి లేవబోయిన వైశాలి కాళ్లకు చీరకుచ్చెళ్ల బంధాలు పడి ముందుకు వాలిపోయిందామె.

"అమ్మా!...... లేవకు! నువ్వు లేవకు.....! దెబ్బ తగలిందా?"

"లేదులే, లైటు వెయ్యి! ఆ వద్దొద్దు! నేను వేసుకుంటాను, నువ్వు లేవకు!" శరీరంబరువంతా ముంజేతి మీద వేసి లేవబోయిన వైశాలి లేవలేకపోయింది.

"ఏమ్మా!" ఆత్రుతగా ముందుకు వంగిన కూతురి ముఖంలో భావాలు చదవడానికి ప్రయత్నించింది

ఆ క్రీనీడలో ఆమెకు ఏ భావమూ కనిపించలేదు కానీ ఆ వృద్ధురాలు కూతురెని చదవగలదు.

'ఈ ముసలి ప్రాణం మూలపడితే మరో దిక్కులేదు ఆపిల్లకు! అందుకు తను కావాలి' అలా క్షణం అనిపించినా... ఛ! ఛ!తన కూతురు తన ఆరోగ్యం కోసంకంగారు పడుతోంది... అనుకుని తృప్తిపడింది. కాని గుండెల్లో ఏదో వెలితి.

లైటు వెలిగింది. వంగిన నడుమును సర్దుకుంటూ నిటారుగా నిలబడటానికి ప్రయత్నిస్తోన్న వైశాలికి తన కాలు బెణికిందని అర్థమయింది.

ఇన్నాళ్లూ ఈ దగ్గు దగ్గీ ఇక దగలేక, ఈ ఎండిపోయిన బతుకుని ఈడ్చలేక తనను కావాలనుకునే వాళ్లెవరూ లేరని నిర్ణయించుకున్నాక మొన్నటికి మొన్న మొదటిసారిగా ఆత్మహత్య చేసుకోవాలనుకుంది. 'తన భర్త తన నలభై ఐదవ ఏట పరమపదించి, పుణ్యాత్ముడయ్యాడు. తనకి ఎప్పుడో శాపవిమోచనం?'

ఇంకా కొద్దిరోజులు గడిస్తే తన భర్త కట్టిన ఈ ఇంట్లో తనువు చాలించాలనే తన కోరిక తీరక ముందే తన బిడ్డలు వచ్చి ఈ కొంపను కూడా పంచమని అడక్కముందే తను వెళ్లిపోవాలనుకుంది. ఈ భవబంధాలనుండి విముక్తి పొందాలనుకుంది. ఆరోజే సాహితి తన వాకిటముందు కొచ్చి శిశుభిక్షపెట్టమని కోరి తన కోరికకు కళ్లెం వేసింది!

బెడ్‌పాన్ తీసేటప్పుడు కొద్దిగా యూరిన్ బెడ్‌పై ఒలికింది. ఎంత బలహీనమైపోయాయి తన చేతులు!..... వైశాలిని దిగులు ఆక్రమించుకుంది.

"అమ్మా! బెడ్‌షీటు...."

ఆ పిల్ల తల్లిదగ్గర స్వతంత్రాన్ని పూర్తిగా కోల్పోయింది ఈ రెండేళ్ల నిశ్శబ్దం సాహితిని క్షణక్షణం గిల్టీకాన్షెన్‌తో ముంచుతోంది.

బిడ్డ తాలుకు అసంపూర్ణ అభ్యర్థనతో కరిగిపోయింది వైశాలి. కుంటుకుంటూ వెళ్తున్న తల్లిని చూసి, 'అమ్మకు కూడా ఇప్పుడే ఇలా జరగాలా?' అనుకుంది సాహితి.

మనసులో మాటలు బయటకు అందించే మిషన్లు ఇంకా రాలేదు కాబట్టి వైశాలి రక్షించబడింది మరో బాణం ఆమె మనసులో గుచ్చుకోకుండా!

సాహితికి కడుపులో నొప్పిగా వుంది. తల్లి గాఢనిద్రలో ఉంది. లేపడానికి చేతులు నిరాకరిస్తున్నాయి.

'అమ్మ ఏమనుకుంటుందో?'

తల్లి కాదన్నా, మారంచేసి బాల్యంలో అన్నీ సమకూర్చుకున్న తన చేతులకు ఈనాడు ఎవరో బంధాలు వేసినట్టున్న భావం. ఆ బంధాలు వేసింది ఎవరో అయితే బాధ లేదు. ఆ అపరాధం తనది! ఆ హక్కు తను పోగొట్టుకుంది. దానిక్కారణం తన భర్తే కావచ్చు. తను మాత్రం కన్నతల్లిని తక్కువ నిర్లక్ష్యం చేసిందా? ఈ రెండు సంవత్సరాలూ భర్తదే లోకం, భర్తే దైవం.... ఈ నాడు తల్లి అవసరం వస్తే కానీ, ఆమెను తను మానసికంగా పోగొట్టుకున్న సత్యం అర్థం కాలేదు.

తల్లిని లేపక తప్పలేదు. తుళ్లిపడ్డట్టు లేచి కూర్చుంది వైశాలి. వదని విసిరేసుకుంటున్నా ఆమె పేగు కదులుతూనే ఉంది. సాహితి పిలిచిన పిలుపులో ఏదో అశుభం ధ్వనించిందామెకు.

"ఏమైంది సాహితీ? ఏమయిందమ్మా?"

"కడుపులో నొప్పిగా ఉందమ్మా, పక్కింటి ఆంటీని కొద్దిగా డాక్టరుకు ఫోన్‌చెయమని చెప్తావా?"

"వాళ్ళు ఊరెళ్లినట్టున్నారు. ఐదిళ్లవతలే ఒక కొత్త లేడీ డాక్టరు వచ్చి చేరిందట, నే

వెళ్లి పిలుచుకువస్తాను. బయట తాళం వేసి వెళ్తా, బయపడకు!"

'పాపం, అమ్మ! తన అత్తగారు అమ్మకంటే ఆరోగ్యంగానే వుంది, ఆమె చూసుండొచ్చు తనని' అలా అనుకున్న సాహితిలో మరో ఆలోచన

'తనకోడలికి ఇలా చేయాల్సి వస్తే అమ్మ చేసుండేదా?.... చేసుండేదేమో! వదినలు అమ్మని బాగా చూస్తారు, అన్నలు పట్టించుకోకపోయినా, మరి తను మాత్రం అత్తను బాగా చూడటంలేదా?' అని నిట్టూర్చి మరలా దిగులుపడసాగింది.

'ఈ గర్భం అయినా ఉంటుందో, ఉండదో! తనకు తల్లయ్యే ప్రాప్తం ఉందో, లేదో?'.....ఇలా రకరకాలుగా ఆలోచించి దిగులు పడుతున్న సాహితికి బయట గొళ్లెం చప్పుడు వినిపించింది. క్షణం భయం అన్పించింది.

వాకిట్లో తల్లిని చూడగానే ధైర్యం వచ్చింది. డాక్టరు సాహితిని పరీక్ష చేసి "ఏమీ లేదు, మామూలు కడుపు నొప్పే! రేపు ఈ మాత్రలు తెప్పించి వాడండి!" అని నొప్పి తగ్గటానికి ఒక మాత్ర ఇచ్చి, ధైర్యం చెప్పి వెళ్ళింది.

నిద్రపోతున్న వైశాలి కలవరపడ్డట్టు లేచింది. ఆమె మస్తిష్కంలో ఎక్కడో ఏదో బాధాతప్త శబ్దం! అదే నిజమైంది...

సాహితికి నొప్పులొస్తున్నాయి. ఆమె తెల్లవారేదాకా ఓర్చుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. 'ఈ అర్ధరాత్రి తల్లిని లేపి బాధపెట్టే హక్కు తనకు లేదు. ఒకవేళ అమ్మ తనను క్షమించినా, తన భర్త తన తల్లిని క్షమించడు. ఇన్ని నెలలు ఆమె శ్రమను, సుఖాన్ని ఖర్చు పెట్టించి తల్లి అయిన మరుక్షణం ఈ ఇల్లు తనకు పరాయిది. తన భర్త మళ్లీ తనను ఇక్కడకు పంపడు!'

"ఏమ్మా! సాహితీ! నొప్పులా? నన్ను లేపకపోయావా? అమ్మో! ఎంతసేపటి నుండి బాధపడుతున్నావో... మొద్దునిద్ర పట్టేసింది ఏనాడూ లేంది!"

"ఫర్వాలేదమ్మా, ఇప్పుడేలే! పొద్దున్నే వెళ్దాంలే!"

"అయితే మాత్రం.... ఆలస్యం చేస్తే ఆ తర్వాత ఏమైనా అయితే .... మీ వాళ్లు...."

'నాకు కొత్తగా వచ్చే నష్టం ఏమీ లేదమ్మా! శుభం జరిగినా, అశుభం జరిగినా మా ఇంటి తలుపులు నీకోసం ఎప్పుడూ తెరిచి ఉండవు' మనసులో నిట్టూర్చింది సాహితి. ఈ ఆరు నెలలూ తల్లి తన కోసం పడిన ఆరాటం చూసాక సాహితిలోని స్వార్థపుతెర తొలగిపోయింది.

"అమ్మా! మీ అల్లుడిచ్చిన డబ్బుఅయిపోయింది. రేపు టెలిగ్రాం ఇస్తాను. ఈ లోపల నీ దగ్గర కొద్దిగా అయనా ఉందా?" సిగ్గుతో చితికిపోతూ అడిగింది సాహితి.

అసలు వైశాలి చేయాల్సిన కాన్పు ఇది. సంప్రదాయపు హక్కును కూడా పోగొట్టుకుంది సాహితి.

"ఛ! అవేం మాటలే! ఈ ఆరునెలల్లో ఇంటి బాడుగల్లో నీ కాన్పుకని కూడబెట్టిన డబ్బు సరిపోతుందిలే, తర్వాత సంగతి తర్వాత!"

తల అడ్డంగావూపింది సాహితీ. 'నీకు జబ్బు చేస్తే నిన్ను చూడటానికి నీకు నేను మిగిలాను అని అనుకుంటున్నావు, పిచ్చి తల్లీ! అలా భ్రమపడకు! ఆ డబ్బే నిన్ను చూస్తుంది!'

అని మనసులో అనుకుని, పైకిమాత్రం:

"వద్దమ్మా, మీ అల్లుడు డబ్బు పంపిస్తానన్నారు...తననే ఖర్చుపెట్టనీ!" తొలిసారిగా ఈ ఆరునెలల్లో గుండె చెమర్చి కన్నీరు కార్చింది వైశాలి.

"అమ్మా!నిన్ను మేము పెళ్లయిన మరుక్షణమే పరాయిదాన్ని చేసాము. మేమూ పరాయివాళ్ళంగా మిగిలిపోయాము. ఇప్పుడు కొత్తగా చేసేదేముంది? కనీసం ఈ డబ్బైనా నీకు మిగలనీ, నిన్ను అది కాపాడుతుందని అలా అన్నాను. మరోలా అనుకోకు!" సాహితి కళ్లు తుడుచుకుని రిక్షా ఎక్కింది.

"ఆయన వచ్చారు, నన్ను తీసుకెళ్తారంట..." పెళ్లగించుకుని వచ్చే ఏడుపును ఆపుకుంటూ కూతురు పక్కన కూర్చుంది వైశాలి

"నిన్ను తీసుకెళ్తాడా? అప్పుడేనా? కానుపై నెలరోజులైనా కాలేదు!"

"ఏమో, రమ్మంటున్నారు."

"వెళ్లిపోతావా?"

తల్లి జాలి చూపులకు తట్టుకోలేక 'ఉంటానమ్మా!'అని చెప్పలేక తల వంచుకుంది సాహితి.

"మూడో నెలలో పంపిస్తానని చెప్పు, సాహితీ!"

"ఇక్కడ అయన కూతురికి అన్నీ సలక్షణంగా జరగవట!"

తుళ్ళిపడింది వైశాలి. ఆరు నెలల వెనక్కి... ఆ విరక్తిలోకి వెళ్లిపోయింది వైశాలి. ఎంత నిర్దయురాలీపిల్ల? ఆ పిల్లాడు ఒకవేళ ఆ మాటన్నా, ఈ ముసలి తల్లికి చెప్పి బాధపెట్టాలా? ఈ ఆరు నెలలూ తన భార్యకు జరిగింది, ఆయన కూతురికి జరగదా? ఆర్థికంగా పేదదయినా ప్రేమకు పేదరాలు కాదు కదా?'

"సాహీ! నాలుగు రోజులన్నా ఉండిపోమ్మా! ఇంత హఠాత్తుగా వెళ్తే నేను తట్టుకోలేనే! ఈ పసిదాన్ని వదిలి బతకలేనే!"

"ఆయనకు భోజనానికి ఇబ్బందటమ్మా!"

'ఇన్నాళ్ళూ లేని ఇబ్బంది ఇప్పుడు హఠాత్తుగా వచ్చిందా?'నీరసంగా కూలబడింది వైశాలి.

'పోనీ, అల్లుణ్ని ఇక్కడే నాలుగు రోజులుండమను!"

ఆ 'పోనీ'అనే పదంలో సర్వం అర్థమైంది సాహితికి, తల్లికి అల్లుడు ఉండడం ఇష్టం లేదు. కేవలం కూతురి కోసం అల్లుణ్ణి బలవంతంగా ఉండమంటున్న భావం అది

"అయన ఉండరులేమ్మా!"

"ఉండు, నే వెళ్లి అడిగొస్తాను!" లేచింది వైశాలి. పెళ్లి కొడుకుగా ఈ గడప దాటి, ఆరు నెలల క్రితం ఈ గడపలో అవసరానికి మాత్రం కాలు పెట్టిన అల్లుడు, ఈ రోజు గడప అవతలే నిల్చున్నాడు.

"లోపలికిరా నాయనా నీరసంగా!" లేచినిల్చుంది వైశాలి

"ఫర్వాలేదు, వెళ్తాం... సాహితిని రమ్మనండి!"

"నువ్వూ నాలుగురోజులుండి వెళ్లకూడదూ, నాయనా?"

"ఈసారి వస్తాను"

తల్లీ భర్తల ముచ్చటైన ఈ సంభాషణను వింటున్న సాహితి, తన భర్త పాటించిన సభ్యతకు సంతోషపడింది. ఇంకొక మాట అమ్మ మాట్లాడితే అతడు సభ్యత గీటు దాటతాడు. అది తెలిసిన సాహితి తొందరగా బయటకొచ్చింది.

"అమ్మా!నువ్వు వెళ్లి పాపకేం కావాలో చూడు!"అని తల్లిని పంపేసి భర్తతో అంది "పోనీ, ఇన్ని రోజులు ఉన్నాను, అమ్మ నాలుగురోజులు ఉండమంటోంది. ఉండి వెళ్దాం!"

"నువ్వు ఉంటే ఉండు, నేను వెళ్తున్నాను!"

ఆయన ఆ మాట ప్రసన్నంగా అనలేదు, నిష్ఠూరంగా అన్నారు. ఒకవేళ తను తనతో వెళ్లకపోతే సంవత్సరాల తరబడి సాధించగల సమర్థుడు తను వెళ్లక తప్పదు, అయినా ఇంకో ప్రయత్నం చేసింది,

"పోనీ, పాపని వుంచేసి వెళ్దాం, రెండురోజుల తర్వాత వచ్చి తీసుకెళ్దాం!"

"పాపేం ఖర్మ, నువ్వూ ఉండిపో! ఎల్లకాలం ఉండిపోండి! నీకు మొగుడెందుకు? అమ్మ వుంటే చాలు!"

'ఎలా మాట్లాడగలరు ఇలా? ఇంత నిస్సంకోచంగా నిర్లజ్జగా... నిరాటంకంగా....? అతనికి తెలియదా? తను అమ్మను కాదనుకుని రేండేళ్ళగా ఈ ఇంటికి రాని సంగతి తనే తనని తీసుకొచ్చి తన తల్లి దగ్గర విశ్రాంతి కోసం వదిలి వెళ్ళిన సంగతి....! ఆ సంగతులన్నీ తమ ఇద్దరికీ తెలుసు కదా? మరి ఎలా మాట్లాడగలుగుతున్నారీయన!'

ఏద ఏమైనా తను వెళ్లితీరాలి. ఆయన తనని వదిలేస్తే ఒకవేళ అమ్మ తనని డొక్కల్లో పెట్టుకోవచ్చు కానీ,ఆ తర్వాత ఈ సమాజం తనని రక్షించదుగా?

ఈసత్యం తెలిసిన సాహితి మరి మాట్లాడలేదు.

"కూతుర్ని ఇంట్లో ఉంచుకోవాలనుకున్నప్పుడు అల్లుణ్ణి మర్యాద చేయాలనే సంగతి మీ అమ్మకు తెలయాలి!"

బిత్తరపోయి చూసింది సాహితి. 'ఈనాలుగు నిమిషాల్లో ఈ ఇంటిఅల్లుడికి ఏమి అమర్యాద-జరిగిందనీ! తను చూస్తూనే ఉంది కదా!'

అర్థం విడమరిచి చెప్పారు అల్లుడు సహృదయంలో

"ఆరోజు నిన్ను ఇక్కడ దిగబెట్టి 'వెళ్లి వస్తానత్తయ్యా!' అంటే, 'అలాగే నాయనా!' అని పంపేస్తుందా?ఓ పూట అల్లుడికి అన్నం పెట్టే గతి కూడా మీ అమ్మకు లేదా?"

ఈసారి దిమ్మెరపోయింది సాహితి.

ఆరోజు ఆర్నెల్లక్రితం ఆరోజు....

ఆరోజు తను కూడా అంత పట్టించుకోలేదు. కూతురు వచ్చిన ఆనందంలో అమ్మ, అమ్మను బతిమాలుకునే తరుణంలో తనూ ఆ విషయమే పట్టించుకోలేదు, 'నిజమే! అప్పుడు అల్లుణి వుండమని అనకపోవడం తప్పేకానీ, ఈ ఆరునెలల్లో ఒక జాబులోనైనా ఆ విషయం ఎందుకు రాయనట్టు?'

ఇంత అవకాశవాదా తన భర్త? ఆరు నెలల క్రితం అప్పుడు తను అమర్యాద చేయ బడి తన మనసు గాయపడినప్పుడే అడగాల్సిన విషయాన్ని తన స్వప్రయోజనం కోసం తన ఛండాలపు మనసులో దాచుకుని ఇప్పుడు దాన్ని వెళ్లగక్కుతున్నారా?'

'ఓ భర్త మహాశయా!నీకు జోహార్లు!' భర్తవైపు అసహ్యంగా చూసింది సాహితి.

ఓ మూల కూర్చుని పొత్తిళ్లలో వున్న మనవరాలిని గుండెలకత్తుకుని విచారంగా అల్లుడి సమ్మతికోసం ఎదురుచూస్తూ పశ్చాత్తాపపడుతోంది వైశాలి. ఆ రోజు తన బిడ్డ వచ్చి వాకిట్లో నిల్చుని తనని మాతృమూర్తిని చేయమని అర్థించినప్పుడు తనలో రెండే ళ్లుగా ఘనీభవించిన ప్రేమ కరిగిపోకముందు తను అడగాలనుకుంది 'అలాగే, నిన్ను ఈ ఆరు నెలలూ కడుపులో పెట్టుకుంటాను. నీ కడుపులో బిడ్డ ఈ భూమ్మీద పడ్డాక ఆ బిడ్డమీద అధికారం కొద్దిగా నాకిస్తావా? చెప్పు! అలా ఇచ్చే పనైతే చెప్పు, నిన్ను కాలు కింద పెట్టకుండా ఈ ఆరునెలలు చాకుతాను!' అని

కానీ అలా అడగలేదు. కారణం పూర్తిగా బిడ్డమీద ప్రేమవల్ల కాదు, తన సంస్కారం ఆ మాట అడగనీయలేదు. 'ఆ రోజు ఆ మాట తను అడిగి వుంటే, అల్లుడు తన తలతీసి ఎక్కడ పెట్టుకుంటాడు?'

విరక్తిగా నవ్వుకుంది. అతనికేం? ఏ ఎండకాగొడుగు పట్టగల సమర్థుడు.

ఆమె తన ఒళ్లో ఇరవై ఒక్కరోజులు ఎదిగిన పసిగుడ్డును పదేపదే ముద్దు పెట్టుకుంది. ఆ పది రోజుల పసిగుడ్డు మీద ప్రేమ ఆమెను పిచ్చిదాన్ని చేస్తోంది.

భర్త పట్టుదల తెలిసి, ఇక క్షణం కూడా ఆగలేదు సాహితి. లోపలకెళ్లి బట్టలన్నీ సర్దుకుని తల్లి దగ్గరకొచ్చింది.

"అమ్మా! నన్ను క్షమించు. జీవితాంతం క్షమిస్తూనే వుండు. నేను సగటు ఆడపిల్లను, నా భర్త అయోగ్యుడు. కానీ నా జీవితం అతనితోనే తెల్లవారాలి. అలా అని ఈ మంగళసూత్రం చెప్తోంది. ఈ సమాజం చెప్తోంది. ఆఖరుకు నవ్వు చెప్పేది అదే.....! వస్తానమ్మా!"

ఆరునెలల తర్వాత తన మనసు తెరిచి తల్లిముందుపరిచి కన్నీళ్లతో మనసుని కూడా ప్రక్షాళనం చేసుకుని, కారెక్కింది సాహితి.

నాకిటిదాకా నడిచివెళ్లడానికి వైశాలి కాళ్లలో శక్తిని వెళ్లిపోయిన మనుమరాలు తీసుకెళ్లి పోయింది. పిచ్చి కాకపోతే, ఓ సంవత్సరం క్రితం ఆ పసిగుడ్డు తనకు తెలియదు. తనకు లేదు అయితే తను బతకలేదూ! ఏమిటీ మనసు? తనకు లేనిదానికోసం, దొరకని దానికోసం ఎందుకిలా వెంపర్లాడుతోంది! అయితే

ఎలా? ఎలా బతకాలి.... ఆపసిగుడ్డు లేకుండా ఎలా బ్రతకాలి? ఎందుకు బ్రతకాలి?

హఠాత్తుగా ఆమెకు జవాబు దొరికిన సంతోషం. అసలు సాహితి ఈ వాకిట్లోకి రాకపోతే ఆ రోజే కాలి బూడిదైపోవాల్సిన శరీరం ఇది. ఈ శరీరంలో ఈ మనసొకటి...! వెధవ మనసు.... దానికి ప్రేమ కావాలి, ఆప్యాయతలు కావాలి.... ఛీ! ఈ పాడు శరీరమే లేకపోతే, ఇంత నరకయాతన పెడుతున్న మనసే ఉండదుగా! ఆమె మరొక్కసారి నిర్ధ యించుకుంది. ఘనమైన అల్లుడికి మరొక్కసారి తనతో అవసరం రాకముందే ఈ శరీరాన్ని చలించాలి. లేకపోతే, తనని ఈ ప్రేమబంధం బతికించి చంపుతుంది. హఠాత్తుగా ఆమె

కాళ్లల్లోకి కొన్నివేగన్ల శక్తి వచ్చింది. లేచి వెళ్లి, పెట్టె అడుగున పారేసిన గార్డినాల్ మాత్రలు తీసింది.

ఆమెకు కొడుకులు, కోడళ్లు, మనుమలు, కూతురు, తన ప్రేమను దోచుకున్న విన్న మొన్నటి పసికందు... వీళ్లందరూ గుర్తుకు రాలేదు. చేతిలో మాత్రలు కడుపులోకి పోయాయి. చాలా రోడజుల తర్వాత నిశ్చింతగా పడుకుందామె. ఈ మధ్యకాలంలో ఏ రోజూ అంత హాయిగా పడుకోలేదామె. ఇద్దరు కొడుకులు, ఒక కూతురు చేత పరాభవించబడిన ఆమె ఏరాత్రీ సుఖంగా నిద్రపోలేదు.

నిద్ర పడుతుందో పట్టదో అనే దిగులుతో కొంతసేపు, తపించినా, నిద్రపట్టక మరికొంత సేపు, తరిమేస్తున్నా తనని అల్లుకుంటున్న అలోచనలతో ఇంకొంతసేపు... ఏ అర్ధరాత్రికో నిద్రపడితే, ఆ నిద్రలో సైతం కన్న బిడ్డల కలలు, ఆశతో ఆకాంక్షతో కలవరంగా లేస్తే నిరాశతో, నిక్షిప్తమైన పరాజయ ప్రేమతో, మరి నిద్రరాకపోవడం, ఎప్పుడు తెల్లవారుతుందా? అని ఎదురు చూడడం.... ఇదీ ఆమె నిద్ర ఈరోజు ఆ భయం లేదు.

కడుపులోకెళ్లిన గార్డినాల్ మాత్రలు ఆశ నిరాశలను పట్టించుకోవు. కిరాతకంగా తల్లి ప్రేమను మరిచిపోయిన బిడ్డల తాలూకు గుర్తుల్ని దగ్గరకు రానీవు. మరునిమిషమో! మరో నిముషమో... ఈ బాధల నుంచి ఈ అవమానాల నుంచి బ్రతుకు పోరాటంనుండి, 'అసలెలా బ్రతకాలి?' అనే ప్రశ్న నుంచి శాశ్వత విముక్తి కలిగించే శాశ్వత నిద్రలోకి వెళ్తోందామె... చావు సమస్యకు పరిష్కారం కాకపోవచ్చు కానీ శూన్యం కంటే చావు మేలు....!

బతకడానికి మార్గం చూపించని మనకు ఆత్మహత్య తప్పని చెప్పే హక్కు లేదు!

అంకితం

తమకోసం కొవ్వొత్తిలా కరిగిపోయే తల్లిదండ్రులకు మనం ఇవ్వాల్సింది చనిపోయాక కొరివి కాదు. బతికున్నప్పుడే 'మీకు మేము ఉన్నామనే భరోసా!' అలాంటి భరోసా ఇచ్చి తల్లిదండ్రులకు ప్రశాంతమైన శాశ్వత నిద్రని ప్రసాదించే అరుదైన బిడ్డలకు.....

జయప్రద...